

[Waldorff]

at kun hvor samfundsøkonomiske kriterier ikke entydigt tilsiger en bestemt løsning, kan der blive tale om f.eks. at bygge kollektive energianlæg efter lokal afgørelse, f.eks. til vedvarende energi.

Det er fuldstændig oplagt, at som situationen er i øjeblikket, vil de samfundsøkonomiske overvejelser i mange tilfælde ikke falde ud til fordel for den vedvarende energi. Men man kan ikke på lang sigt satse på en større islæt af vedvarende energi, hvis man ikke på kort sigt er villig til i en række tilfælde at vælge det, som ikke umiddelbart er det mest økonomisk fordelagtige.

Jeg vil igen understrege, at det ikke kun er den nuværende regering, denne kritik retter sig mod; det er den energipolitik, som både socialdemokratiet og de nuværende regeringspartier har bygget op sammen, og som har som konsekvens, at den vedvarende energi også om 10 og også om 20 år vil fylde meget lidt i den danske energiforsyning.

Det, der nu er kommet til som en helt klar forhåbning og et direkte politisk ønske fra regeringens side, er udbygningen med elvarme. En af de kvaliteter, der var ved den foregående regerings energipolitik, var, at man ganske bevidst – ikke altid med lige smarte midler, men stadig væk bevidst og ret målrettet – forsøgte at bremse udbygningen med elvarme. Det er klart, det er også en del af den nuværende regerings politik, at man er langt, langt mere eftergivende over for den selvstændige energipolitik, som føres af elværkerne. Interessen for at fremme elvarmen er et af eksemplerne på, hvordan man giver efter for elværkernes pression, hvor den tidligere regering – i et vist omfang i det mindste – forsøgte at sætte elværkerne stolen for døren og undgå det, som er hovedproblemet ved elværkernes status som en slags stat i staten, nemlig at elværkerne er i stand til, i kraft af deres monopolstilling på elområdet, at føre deres egen energipolitik og ad den vej undergrave målsætninger, som er vedtaget politisk. Energiministeren er gået det skridt videre, at han har stillet elværkerne i udsigt, at regeringen vil kigge på elafgifterne. Man siger selvfølgelig ikke, at man vil favorisere elvarme, man siger, at man vil prøve at tilstræbe en balance, men det betyder selvfølgelig, at man vil fremme elvarmen, også ved at nedsætte elafgifterne.

Jeg mener, at disse ting indgår i et mønster. Fru Lone Dybkjær kan nok så meget sige, at interessen for atomkraft er blevet nedtonet i denne forbindelse. Jeg mener, at de skridt, regeringen henholdsvis tager og ikke tager, alle sammen peger i en retning, hvor varmeplanlægningen får lov til at køre ud ad nogle gale spor på en sådan måde, at det samlede resultat, bl.a. på grund af udviklingen inden for område 4, bliver et argument for, at nu må vi bygge ny elkapacitet, og det passer jo glimrende sammen med regeringens ønske om at bygge atomkraftværker. Man siger det ikke ligeud, men planlægningen sigter rent faktisk mod det mål.

I den forbindelse passer det udmærket, at regeringen er fuldstændig tavs med hensyn til, hvordan man skal øge energibesparelserne, specielt elbesparelserne. Vi har dog trods alt i Energiplan 81 fra den foregående regering haft nogle visioner om, at man kunne forsøge at foretage en videregående regulering, som muliggjorde, at man fik begrænset stigningen i elforbruget, bl.a. ved at stille krav til energiforbrugende apparater og på varmeområdet ved at opstille nogle normer for energiforbruget. Jeg ved godt, at de ting aldrig er blevet ført ud i livet, men der har i det mindste været nogle ideer om, at sådanne ting kunne man måske blive nødt til at tage op. Det er fuldstændig blæst ud af energipolitikken med den regering, vi har nu.

Ellers er det karakteristisk for regeringen, at det er på olie- og gasområdet, det er gået helt galt. Jeg synes, at det er en fantastisk situation, at man i dag, lige før dette folketingsår slutter, sidder og fedter med nøjagtig de samme problemer, som eksisterede, da energiministeren kom til. Der er ikke sket et klap, ud over at der har været en regn af diskussioner og nye oplæg og nye skænderier. Der er ikke sket en snus, simpelt hen.

Første koncessionsrunde ligger, så vidt jeg kan vurdere, præcis hvor den lå, da udspillet kom, og det kom oven i købet for sent. Det er karakteriseret ved – det er her, vi kan se en drejning i energipolitikken – at denne regering forsøger at nedtone den statslige indsats i forbindelse med de nye koncessioner. Man ønsker måske helt at forhindre D.O.N.G. i at gå ind, og man ønsker under alle omstændigheder at nedtone den rolle, som et statsligt selskab skal have i forhold til